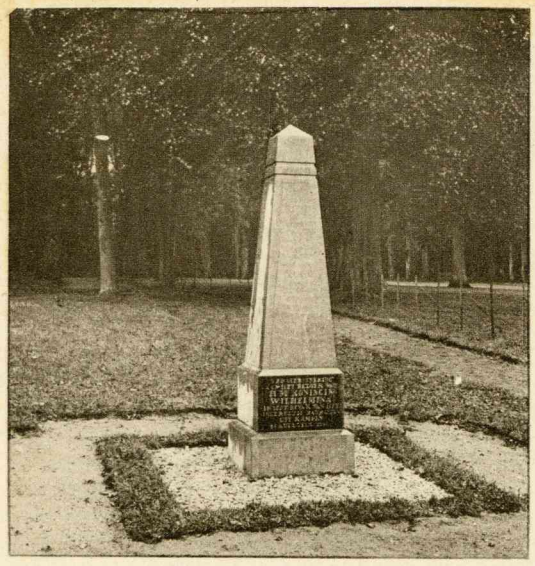
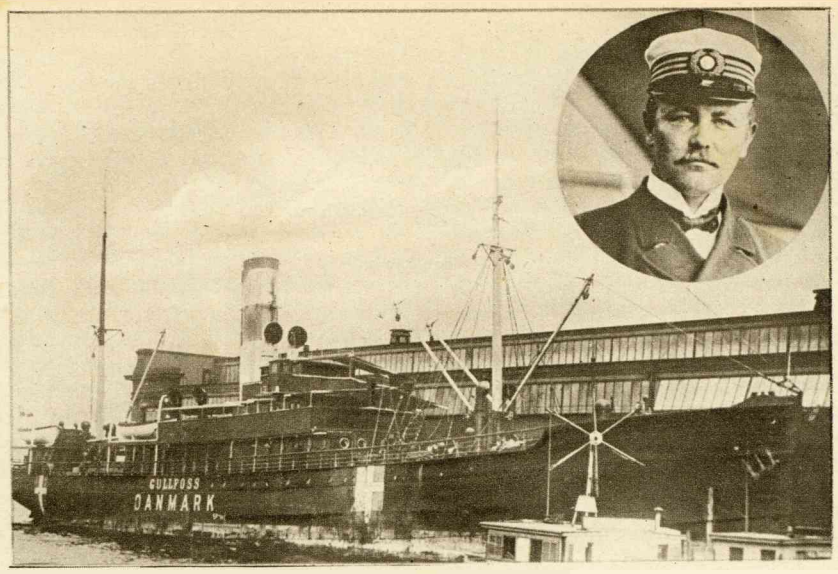

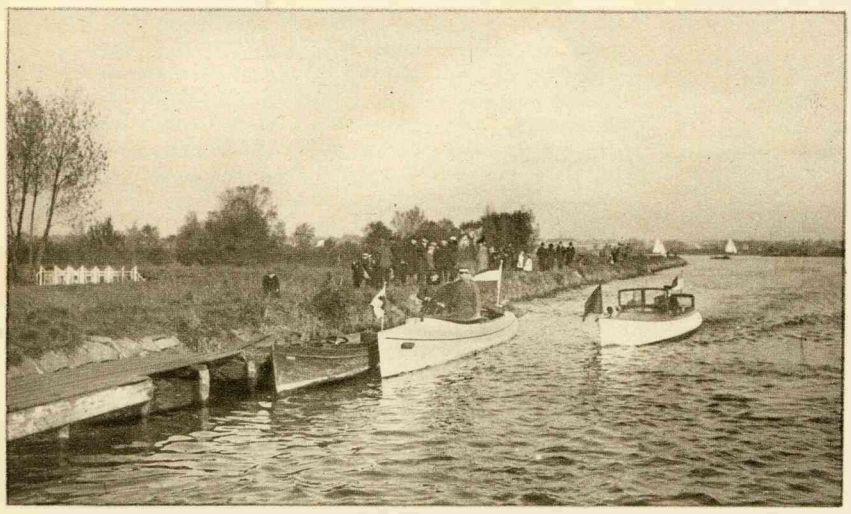
Ter herinnering aan het Koninklijk bezoek te Bennebroek.

De eerste boot, de Gullfoss, die na vele jaren wederom de vaart van IJsland op New York heeft geopend. In het medaillon de kapitein Sig. Pjetusson.

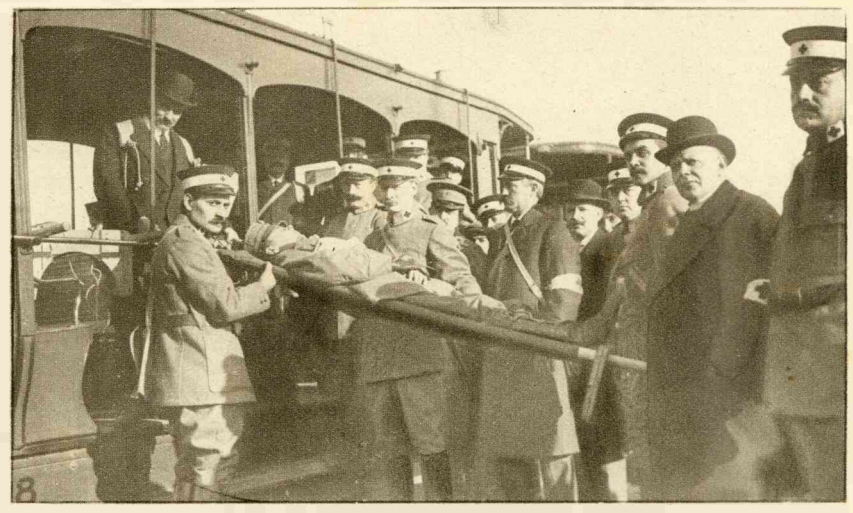

De Czaar van Bulgarije aan het front. Naast hem Kroonprins Boris en de Aartshertog van Oostenrijk

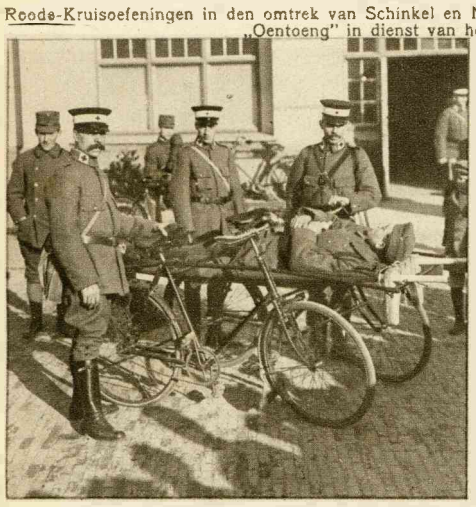

Roode-Kruisoefeningen in den omtrek van Schinkel en Nieuwe Meer. — De motorbooten „Truus" en „Oentoeng" in dienst van het Roode Kruis.

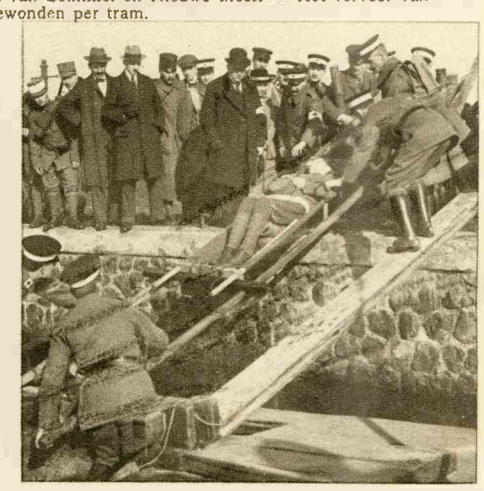
Ter herinnering aan het bezoek dat H.M. de Koningin op 11 Augustus bracht in het bivak van het instructiebataljon uit Kampen, dat op de buitenplaats van Mevrouw Willink te Bennebroek was opgeslagen, heeft genoemde mevrouw op haar plaats een gedenknaald doen plaatsen. — Zondag j.l. heeft het personeel van het Nederlandsche Roode-Kruiscomité voor Amsterdam eenige oefeningen gehouden in den omtrek van Schinkel en Nieuwe Meer. Verscheidene autoriteiten woonden de oefeningen bij.

Roode-Kruisoefeningen in den omtrek van Schinkel en Nieuwe Meer. — Het vervoer van gewonden per tram.

Roode-Kruisoefeningen in den omtrek van Schinkel en Nieuwe Meer. Links: Een practische rijwielbrancard gemaakt van twee fietsen. Midden: Groep van autoriteiten en genoodigden. Rechts: Het laden van gewonden in schuiten.

De Redactie van Panorama : ontdekt een Teekenaar :

Het opschrift is niet geheel juist. Wij behoefden hem niet te ontdekken: hij nam heel beleefd zijn petje af toen hij binnenkwam. Petje — want er bevond zich een klein hoofdje onder, en de eigenaar daarvan was een klein jongetje: acht of tien jaar zal hij geweest zijn.

We begonnen met ons niet te verwonderen, toen deze turf-hoog ons vroeg of we zijn portefeuille met teekeningen wilden zien, want we hebben ons gewend op ons bureau over niets meer verwonderd te zijn, behalve dan wanneer er iemand zijn abonnement opzegt, en dat gebeurt alleen wanneer zoo iemand sterft zonder erfgenamen na te laten. Is dit laatste wèl het geval, dan — we moeten het bekennen — gebeurt dat opzeggen ook. Wat moeten de nabestaanden met dat abonnement doen? Ze hebben er immers allemaal zelf een!

Maar ter zake. Er komen dagelijks zonderlinge menschen met zonderlinge dingen en plannen op ons bureau, de goeden niet te na gesproken. Iemand die een paling met twee koppen brengt, ter reproductie in ons blad, is geen zeldzaamheid. Ook krijgen we dikwijls bezoek van menschen, die zich kwaad maken omdat we bijvoorbeeld een afbeelding van den Chineeschen minister-raad hebben gegeven, en vergeten hebben den bezoeker erop te plaatsen. Een handelaar in knoopen dreigde ons eens met een proces omdat het portret van een berucht misdadiger zoo op hèm leek. Een oude juffrouw wilde haar schoothondje gereproduceerd hebben vóór- en nádat het buikpijn gehad had. En laatst nog — maar we dwalen af.

Er kwam dan een kleine jongen binnen, groette, en zei dat hij J. T. van Leiden Junior heette. „Zegt u maar Jantje," zoo verzocht hij ons vriendelijk. We zagen elkaar vragend aan. U moet namelijk weten dat we een redacteur hebben die denzelfden naam heeft, maar zonder Junior. U mòet 't weten, want u zult zijn naam wel eens in ons blad ontmoet hebben: een man die de heele wereld afgereisd heeft, en van wien we nooit zeker weten of hij al dan niet opsnijdt. Misschien weet hij 't zelf niet. Het is begrijpelijk dat hij nu en dan zijn twaalf ambachten en dertien ongelukken door elkaar haspelt. Maar dat hij een zoon zou hebben — neen, dat had hij ons nog nooit wijsgemaakt. 't Hem vragen konden we niet, want hij was op reis. Waarheen? We wisten 't niet. Misschien zoekt hij naar de handelsduikboot Bremen, want we willen u nu wel in vertrouwen vertellen dat hij 't is die van kapitein König 't manuscript over den tocht met de Deutschland wist te koopen.

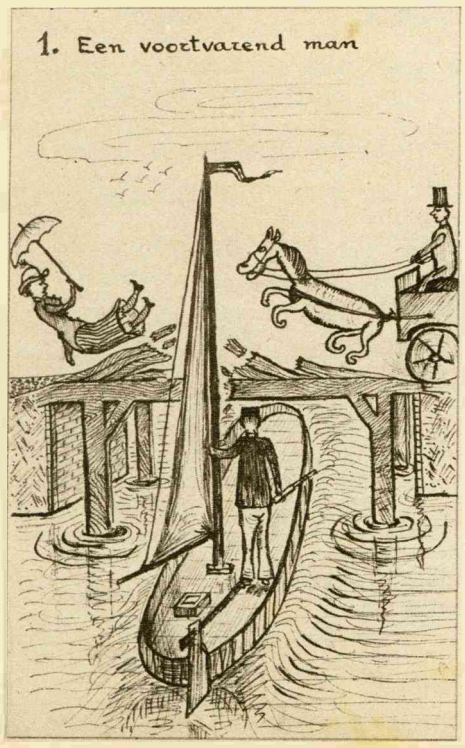
Onze jeugdige bezoeker, desgevraagd, maakte er zich met een jantje-van-leiden af, zei dat hij nooit een vader gehad had, dat hij dit heel gemakkelijk vond en niet begreep wat andere kinderen zich daarmee een last op den hals haalden. Ons vragen maakte hem ongeduldig en hij bracht ons in herinnering wat het doel van zijn komst was. Met een artistiek gebaar spreidde hij zijn teekeningen, een dik dozijn, voor ons uit.

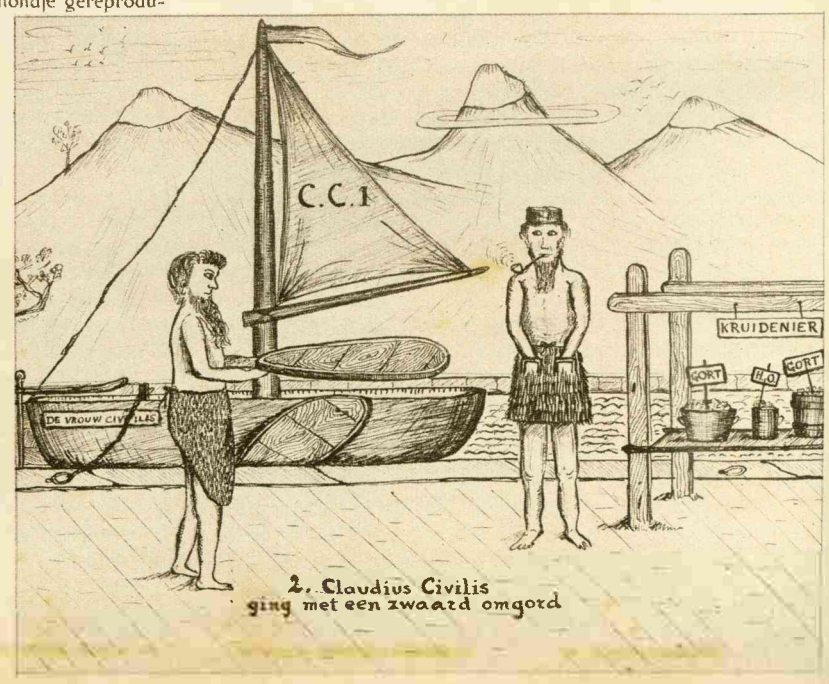
Aan zijn prijzen bemerkten we dat hij een kunstenaar in hart en nieren is. „Als ik u weinig vraag," zei hij, „denkt u maar dat mijn werk niet mooi is".

Welnu — we hebben niet geaarzeld in onze schatkist te grijpen en ons het monopolie van zijn werk te verzekeren. Wij stellen u hierbij in staat twee van zijn talentvolle scheppingen te bewonderen. Er mag over kunst veel verschil van meening zijn, historici mogen in dit bizondere geval over de gelijkenis van Claudius Civilis twisten, slagers over de anatomie van het paard — zeker is dat Jantje's teekeningen twee goede eigenschappen bezitten: ze hebben een diepere beteekenis, die tot nadenken stemt, en de titels komen overeen met den inhoud, wat van alle moderne kunst niet gezegd kan worden.

Voorzichtig, met tusschenpoozen, om u al te snel opeenvolgende ontroeringen te besparen, zullen we u méér van Jantje's werk laten zien.

Een ander moge Rembrandts ontdekken, wij hebben Jantje ontdekt. Van Leiden begint de victorie.

2. Claudius Civilis ging met een zwaard omgord